

kan man ikke sige, at den er udsat for nogen Fare ved at vedtage et Forslag, som den ærede Minister ikke bestemt modsætter sig. — Der er i denne Lov adskillige Bestemmelser, som forekomme mig mindre hensigtsmæssige, navnlig Alt, hvad der angaaer Sprøitevæsenet; dette synes mig at være Noget, man kunde have overladt til Communerne uden at give en Lov derom; men det skal dog ikke forhindre, at jeg stemmer for Loven, saaledes som den nu kan blive, muligviis med de to Endringsforslag, af hvilke det ene er det, som den ærede Minister ikke har Noget at indvende imod, og det andet det, som han ikke bestemt modsætter sig. Jeg skal endnu blot tillade mig at spørge den ærede Minister, om han ikke kunde tænke sig, at det kunde blive nødvendigt at udgive en Slags nærmere Instrux for dem, som efter denne Lov have Ret til at udcommandere Folk til Sprøitevæser; thi det forekommer mig, at den Mindighed, der efter Loven er givet dem, kunde ellers blive meget besværlig for Folk i de forskjelligte Sprøitedistricter. Som bekendt er der jo her ikke fastsat et vist Antal Gange om Aaret, da disse Sprøiter skulle prøves, og det er med Hensyn dertil, jeg finder, navnlig hvis Loven skulde undergaae nogen Forandring, og altsaa i det Hele taget komme til at blive underkastet en fornødt Behandling, at man da maaskee gjorde rettest i at sætte en Bestemmelse til, som forhindrede Misbrug i den Henseende baade med Hensyn til den Tid af Aaret, da disse Dvælses skulle foretages, og med Hensyn til Hyppigheden deraf. — Jeg skal altsaa efter min Overbeviisning stemme for Loven, saaledes som den nu kan blive, hvad enten Forslagene vedtages eller ikke; men jeg skal naturligviis stemme for de to af mig omtalte Endringsforslag.

Indenrigsministeren ad interim:

Naar den ærede Rigsdagsmand vil gjennemlæse i Rigsdagstidenden, hvad jeg har sagt, saa vil han finde, at der er stor Uoverensstemmelse mellem det, jeg sagde, og det, han lagde mig i Munden. Jeg ansatte slet ingen Sammenligning mellem Herremænds og Indsidderes Liv, men jeg sagde tværtimod, at Indsidderes Liv ogsaa havde nogen Betydning, og overho-

vedet have Mennekeliv en Betydning. Selv naar kun en Mand og en Kone boe i et Sted, og Manden assurerer, har han heller ikke Lov til at lade Konen brænde; man kan ikke sige, at det er hans Sag, thi Konen ligger os ogsaa paa Hjerte. En Mand har heller ikke Lov til at lade sine Børn brænde, og hvor kan man saa sige: Naar Folk have Lyst til at lade deres Steder brænde, lad dem saa brænde dem? Nei, det er en aldeles falsk Anskuelse. Dersom Manden kan gaae udenfor med hele Familien og saa lade Stedet brænde, er det en anden Sag. Hvis imidlertid de omtalte Bestemmelser ere nødvendige for at undgaae Brandfare, saa er det Begreb, som den ærede Rigsdagsmand, der har stillet Forslaget, har antydet, complet urigtigt; det er aldeles blottet for enhver Begrundelse; thi naar det gjælder om Mennekeliv, kan man ikke opstille forskjelligte Regler. Naar det var en Eremit, der boede i et Sted, kunde man til Nød sige: Naar han har Lyst til at brænde inde, saa lad ham gjøre det, men hvor der er Kone, Børn og Tyende, gjør Hensynet til Mennekeliv sig i allerhøieste Grad gjældende. Jeg skal bemærke, at det er ganske rigtigt, at Loven, saaledes som den er affattet, kommer til at gjælde store samlede Formuesgjenstande, kommer til at indbefatte Herregaarde, Fabrikker og andre saadanne Eiendomme, der have en overordentlig stor Værdi, og jeg anseer det derfor særdeles vigtigt, at ogsaa de blive undergivne de almindelige Regler. Ved Steder af ikke over 300 Rd.s Værdi er der en Undtagelse fra Lovens Bestemmelser, fordi man antager, at saadanne ubetydelige Smaahuse kunne trænge til en Lempelse; man tager derved et Hensyn til den fattigere Deel af Befolkningen, idet man ikke vil forbyde deres Bolig ved disse Bestemmelser, men saasnart man kommer op til de 1000 Rd., troer jeg ikke, der er Anledning til at fastholde denne Bestemmelse. Lad der helst være Lighed for Loven! At det kommer til at udøve Indflydelse paa Naboen, naar Vedkommendes Huns brænder, er naturligviis Noget, som har sin Betydning; men det udtømmer ingenlunde Betydningen af Bestemmelsen; Hensynet til Nationalformuen og Hensynet til Mennekeliv gjøre det efter min Mening aldeles tilraadeligt i denne